

canique creditam esse animam Caesaris. Itaque in Capito-
lio statum ei posuit, super caput auream stellam haben-
tem. Vide Scaligerum ad illud Propertii lib. 4. 6.

Ad pater Idalio miratur Caesar ab Astro
sum Deus, & nostri sanguinis ista fides.
Virgilius Æneid. 8. vers. 631.

— Patriumque aperitur vertice sidus.

Asterismum Libræ Scorpii chelæ, ut diximus exhibent;
Chelæ fortiores sunt Cancrorum, itemque ungulæ bisul-
cæ & bipartitæ instar forficum Cancrinarum, cuiusmodi
Scorpio Coelestis affingi solent, & ab Ovidio atque Virgilio
brachia nuncupantur. Ut & Manilius lib. 2.

Scorpios in Librâ consunt brachia —

SAGITTARIUS in nonâ Dodecamortii sede collo-
catus nonnullorum opinione est Chiron Centaurus ille,
Philypides etiam dictus à matre Philyrâ Oceani filiâ, cum
quâ Saturnus concubuit, se subito in equum transfor-
mans, ne agnosceretur, cum ab Opæ uxore interveniente
deprehensus esset. Unde factum ut Chiron natus, supe-
riore parte hominem, & inferiore equum referret. Adul-
tus in sylvas abiit, & herbarum notitiam admirabilem as-
cendit, Achilli docendo præfectus est, atque inter alios
etiam Æsculapium medicinam, & Herculeum Astrologiam
docuit. Postremo Hercules sagitta Lerne veneno imbuta
cum casu decidens pedem ejus gravissimè vulnerasset, mo-
ri optavit, licet immortalibus parentibus natus immorta-
lis esset, quod ipsi Ogyrbae antè prædixerat, nimirum mor-
tem optatum esse. Superi exorati moriendi facilitatem
ipsi concesserunt, eumque in Cælum translatum in Zo-
diaco locum occupare iusserunt. Alii dicunt Sagittarium
esse Crocum, vel Crotum, aut Crotoneum (diversimodè enim
appellatur) Euphemes, quæ Musarum nutrix fuit, filium,
qui in Parnasio monte cum Musis habitasse, & venationi
incurvisse, ideòque & arcu, atque sagittis usus fuisse,
equoque insedis se ferre. Post mortem precibus Musæ
impetrarunt à Jove, ut inter Zodiaci asterismos relatus
Sagittarii nomine insignitus fuerit. De hoc ipso Sagitta-
rio Anonymus; Quis inter Musas septus commoratus plausu
cantum eorum distinguerebat.

CROCUS vel
Crotus.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

illum bellantem, & ipsos solo Agipanos statu in fugam
conicientem. Scholiastes Græcus; τὸ ἵππον οὐκ ἀνέκ-
δοκον τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον. In c. Soutu suo, Panico appellato,
Titanas in fugam convertit. Natam hinc est vulgare illud
Proverbum, Panicus Casus, quo subitum animorum tu-
multum, & consternationem inanem levissimâ ex causâ
ortam Vereres significare soliti sunt, eâ opinione imbuti,
ejusmodi repentinos terrores, & animorum consternatio-
nes à Panæ Deo immitti, lymphaticis simillimas, non ra-
tionis modo sed & mentis impotes animos reddentes. Ta-
les sæpè totos exercitus, nullâ idoneâ causâ apparente ad-
eò consternant, & perturbant, ut viri pariter & equi in fu-
gam præcipitentur. Apud Euripidem in Rheso;
ἀλλ' ἢ νύχθ' ἡμεῖς τὸν ποταμὸν ἰσχυρὰ φέμεν;
Quibus verbis Hector custodibus novum in castris tumultum
oriri nuntiantibus, motum Panicum esse, responderet.
Quocirca Pindarus in Nemæis arbitrat, nequaquam forti-
bus viris vitio dandum esse, si ejusmodi tumultu conster-
nati in fugam se coniciant.

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—